

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2010. gada 29. aprīlī*

Lieta C-160/08

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2008. gada 16. aprīlī cēla

Eiropas Komisija, ko pārstāv M. Kellerbauers [*M. Kellerbauer*] un D. Kukovecs [*D. Kukovec*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Vācijas Federatīvo Republiku, ko pārstāv M. Lumma [*M. Lumma*] un J. Mellers [*J. Möller*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — vācu.

ko atbalsta

Nīderlandes Karaliste, ko pārstāv K. M. Viselsa [*C. M. Wissels*] un I. de Friss [*Y. de Vries*], pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*] (referents), tiesneši E. Juhāss [*E. Juhász*], Dž. Arestis [*G. Arestis*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*] un T. fon Danvics [*T. von Danwitz*],

ģenerālvokāte V. Trstenjaka [*V. Trstenjak*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2010. gada 11. februāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Savā prasības pieteikumā Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu konstatēt, ka, piešķirot neatliekamās medicīniskās palīdzības transporta un kvalificēta sanitārā transporta pakalpojumu publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesības (turpmāk tekstā — “valsts medicīniskās palīdzības transporta pakalpojumi”) bez pārskatāmības nodrošināšanas, bez uzaicinājumiem iesniegt piedāvājumu publiskā iepirkuma procedūrā un nepublicējot paziņojumu par piešķirtajiem līgumiem, Vācijas Federatīvā Republika nav izpildījusi Padomes 1992. gada 18. jūnija Direktīvā 92/50/EEK par procedūru koordinēšanu valsts pakalpojumu līgumu piešķiršanai [pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanai] (OV L 209, 1. lpp.) un Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 31. marta Direktīvā 2004/18/EK par to, kā koordinēt būvdarbu valsts līgumu, piegādes valsts līgumu un pakalpojumu valsts līgumu [būvdarbu, piegāžu un pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumu] slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru (OV L 134, 114. lpp.), paredzētos pienākumus, kā arī nav ievērojusi brīvības veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanas brīvības principus, kas nostiprināti EKL 43. un 49. pantā.

Atbilstošās tiesību normas

Direktīva 92/50

- 2 Atbilstoši Direktīvas 92/50 1. panta a) punktam “valsts pakalpojumu līgumi” ir līgumi, kas peļņas nolūkos rakstiski noslēgti starp pakalpojumu sniedzēju un līgumslēdzēju iestādi.

3 Šīs direktīvas 3. panta 2. punktā ir noteikts:

“Līgumslēdzējas iestādes nodrošina to, ka pakalpojumu sniedzējus nediskriminē.”

4 Minētās direktīvas 7. panta 1. punktā ir paredzēts, ka tā attiecas uz valsts pakalpojumu līgumiem, kuru paredzamā vērtība bez PVN ir vismaz EUR 200 000.

5 Šīs pašas direktīvas 10. pantā ir noteikts:

“Līgumus, kuru priekšmets ir I A un I B pielikumā uzskaitītie pakalpojumi, piešķir saskaņā ar III līdz VI sadaļas noteikumiem, ja I A pielikumā uzskaitīto pakalpojumu vērtība ir lielāka par I B pielikumā uzskaitīto pakalpojumu vērtību. Ja tā nav, tos piešķir saskaņā ar 14. un 16. pantu.”

6 Direktīvas 92/50 10. pantā paredzētās sadaļas, kas visā to pilnībā ir piemērojamas gadījumos, kas paredzēti minētā panta pirmajā teikumā, ir attiecīgi par piešķiršanas procedūru izvēli un noteikumiem, kas regulē projektu konkursus (III sadaļa, 11.–13. pants), vispārējiem tehniskiem noteikumiem (IV sadaļa, 14. pants), kopējiem izsludināšanas noteikumiem (V sadaļa, 15.–22. pants) un vispārējiem dalības noteikumiem, kvalitātes kritērijiem, atlasot piedāvājumus, un līgumu piešķiršanas kritērijiem (VI sadaļa, 23.–37. pants).

7 Šīs direktīvas 14. pants attiecas uz tehniskajām specifikācijām, kas ir jāiekļauj līguma dokumentos.

8 Minētās direktīvas 16. pantā ir noteikts:

“1. Līgumslēdzējas iestādes, kas piešķirušas kādu valsts līgumu vai sarīkojušas projektu konkursu, nosūta paziņojumu par piešķiršanas procedūras rezultātiem Eiropas Kopienu Oficiālo publikāciju birojam.

2. Paziņojumus publicē:

— valsts līgumiem [publiskā iepirkuma līgumiem] par I A pielikumā uzskaitītajiem pakalpojumiem — saskaņā ar 17. līdz 20. pantu,

— projektu konkursiem — saskaņā ar 17. pantu.

3. Attiecībā uz valsts līgumiem [publiskā iepirkuma līgumiem] par I B pielikumā uzskaitītajiem pakalpojumiem līgumslēdzējas iestādes paziņojumā norāda, vai tās piekrīt tā publicēšanai.

[..]”

- 9 Direktīvas 92/50 I A pielikumā uzskaitīto pakalpojumu vidū ir 2. kategorijā ietilpstošie “sauszemes transporta pakalpojumi [..], ieskaitot bruņumašīnu pakalpojumus un kurjeru pakalpojumus, kas nav pasta pārvadājumi”, un 3. kategorijā ietilpstošie “pasažieru un kravas gaisa transporta pārvadājumu pakalpojumi, izņemot pasta pārvadājumus”. Direktīvas 92/50 I B pielikumā uzskaitīto pakalpojumu vidū ir 25. kategorijā ietilpstošie “veselības un sociālie pakalpojumi”.

Direktīva 2004/18

- 10 Direktīvas 2004/18 1. panta 2. punkta a) un d) apakšpunkts ietver šādas definīcijas:

“a) “Valsts līgumi” ir finansiāli līgumi, kurus rakstveidā savstarpēji noslēdz viens vai vairāki komersanti un viena vai vairākas līgumslēdzējas iestādes un kuru mērķis ir būvdarbu realizācija, produkcijas piegāde vai pakalpojumu sniegšana šīs direktīvas izpratnē;

[..]

d) “pakalpojumu valsts līgumi” ir valsts līgumi, kuri nav būvdarbu vai piegādes līgumi un kuru mērķis ir II pielikumā minēto pakalpojumu sniegšana.

[..]”

11 Šīs direktīvas 2. pantā ir noteikts:

“Līgumslēdzējas iestādes pret visiem komersantiem izturas vienādi un nediskriminējoši un rīkojas pārredzami.”

12 Atbilstoši minētās direktīvas 7. panta b) punktam tā attiecas uz pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumiem, kuru vērtība bez pievienotās vērtības nodokļa ir vismaz EUR 249 000. Šī summa tika pakāpeniski samazināta, proti, līdz EUR 236 000 ar Komisijas 2004. gada 28. oktobra Regulu (EK) Nr. 1874/2004, ar ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2004/17/EK un 2004/18/EK attiecībā uz piemērojamām robežvērtībām līgumu piešķiršanas procedūru jomā (OV L 326, 17. lpp.), pēc tam līdz EUR 211 000 ar Komisijas 2005. gada 19. decembra Regulu (EK) Nr. 2083/2005, ar ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2004/17/EK un 2004/18/EK par to piemērošanas robežvērtībām līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrās (OV L 333, 28. lpp.).

13 Direktīvas 2004/18 II sadaļa ar nosaukumu “Noteikumi, ko piemēro valsts līgumiem [publiskā iepirkuma līgumiem]” ietver 22. pantu, kurā ir noteikts:

“Tādu līgumu slēgšanas tiesības, kuru priekšmets ir pakalpojumi, kas uzskaitīti gan II A pielikumā, gan II B pielikumā, piešķir saskaņā ar 23. līdz 55. pantu, ja II A pielikumā uzskaitīto pakalpojumu vērtība ir lielāka nekā II B pielikumā uzskaitīto pakalpojumu vērtība. Pārējos gadījumos līgumu slēgšanas tiesības piešķir saskaņā ar 23. pantu un 35. panta 4. punktu.”

14 Direktīvas 2004/18 23.–55. pantā, kas visā to pilnībā ir piemērojami gadījumiem, kas paredzēti šīs direktīvas 22. panta pirmajā teikumā, ir secīgi izklāstīti īpaši noteikumi attiecībā uz reglamentējošām specifikācijām un līguma dokumentiem (23.–27. pants),

procesuālie noteikumi (28.–34. pants), izsludināšanas un pārredzamības noteikumi (35.–43. pants) un noteikumi attiecībā uz procedūras norisi (44.–55. pants).

15 Direktīvas 2004/18 23. pants attiecas uz tehniskajām specifikācijām, kas ir jāiekļauj līguma dokumentos.

16 Šīs direktīvas 35. panta 4. punktā ir noteikts:

“Līgumslēdzējas iestādes, kas ir piešķirušas valsts līguma slēgšanas tiesības vai noslēgušas pamatlīgumu, ne vēlāk kā 48 dienās pēc līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas vai pēc pamatlīguma noslēgšanas nosūta paziņojumu par piešķiršanas procedūras rezultātiem.

[..]

Attiecībā uz valsts līgumiem par II B pielikumā uzskaitītajiem pakalpojumiem līgumslēdzējas iestādes paziņojumā norāda, vai tās piekrīt paziņojuma publicēšanai. [..]

[..]”

17 Pakalpojumi, kas ir paredzēti attiecīgi Direktīvas 2004/18 II A pielikuma 2. un 3. kategorijā, kā arī II B pielikuma 25. kategorijā, ir identiski tiem, kas paredzēti attiecīgi Direktīvas 92/50 I A un I B pielikumā ietvertajās atbilstošajās kategorijās.

Prasības pamatā esošie fakti

- 18 Komisija saņēma vairākas sūdzības — tostarp no uzņēmumiem, kas reģistrēti nevis Vācijas Federatīvajā Republikā, bet citās dalībvalstīs, — attiecībā uz medicīniskās palīdzības transporta pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanu Vācijas Federatīvajā Republikā.

Vispārīgais konteksts

- 19 Vācijā glābšanas pakalpojumu organizēšana ietilpst federālo zemju [*Länder*] kompetencē.
- 20 Lielākajā daļā federālo zemju glābšanas pakalpojumi tiek sniegti, izmantojot tā saukto “duālo sistēmu” (“duales System”), kas zināma arī kā “nošķiršanas modelis” (“Trennungsmodell”). Tā ir balstīta uz valsts glābšanas pakalpojumu, kas ir aptuveni 70% no visiem glābšanas pakalpojumiem, un to glābšanas pakalpojumu nošķiršanu, kas tiek sniegti, pamatojoties uz atļaujām, kas piešķirtas saskaņā ar federālo zemju tiesību aktiem šajā jomā un kas ir aptuveni 30% no visiem minētajiem pakalpojumiem.
- 21 Valsts glābšanas pakalpojumi parasti ietver neatliekamās medicīniskās palīdzības transporta un kvalificēta sanitārā transporta pakalpojumus. Neatliekamās medicīniskās palīdzības transports ietver ievainotu vai slimu personu, kuru dzīvība ir

apdraudēta, pārvešanu glābšanas dienesta transportlīdzeklī vai neatliekamās palīdzības transportlīdzeklī, kurā tiek nodrošināta profesionāla aprūpe. Kvalificēts sanitārais transports ietver slimu, ievainotu vai citu personu, kam nepieciešama palīdzība, bet ne neatliekama palīdzība, pārvešanu sanitārajā transportlīdzeklī, kurā tiek nodrošināta profesionāla aprūpe. Šie divu veidu pakalpojumi parasti ir pieejami iedzīvotājiem 24 stundas diennaktī visā attiecīgajā teritorijā un ļoti bieži tiek nodrošināti no netālu esošas neatliekamās palīdzības stacijas, kurā pastāvīgi atrodas personāls un kuras ricībā ir neatliekamās palīdzības transportlīdzekļi.

- 22 Medicīnas pakalpojumi ir pieejami neatliekamas medicīniskās palīdzības transportēšanas gadījumā, kā arī, nedaudz retāk, kvalificētas sanitārās transportēšanas gadījumā. Tomēr lielākajā daļā gadījumu, kad notiek neatliekamās medicīniskās palīdzības transportēšana, un visos gadījumos, kad notiek kvalificēta sanitārā transportēšana, nav pieejams ārsts. Neatliekamās medicīniskās palīdzības transportēšanas gadījumā medicīnas pakalpojumus parasti sniedz neatliekamās medicīniskās palīdzības feldšeri. Neatliekamās palīdzības ārstu pakalpojumi parasti tiek regulēti ar atsevišķiem līgumiem, kas noslēgti ar slimnīcām.
- 23 Valsts glābšanas dienestu jomā pašvaldības kā iestādes, kas atbildīgas par šo pakalpojumu organizēšanu, noslēdz līgumus ar pakalpojumu sniedzējiem, lai varētu nodrošināt šos pakalpojumus visiem to pārraudzībā esošās teritorijas iedzīvotājiem. Atlīdzību par šiem pakalpojumiem maksā vai nu tieši līgumslēdzēja iestāde saskaņā ar tā saukto “piedāvājuma” modeli, kas ir vienīgais, uz kuru attiecas prasība šajā lietā, vai arī līgumslēdzējs to iekasē kā finansiālu atlīdzību no pacientiem vai slimokasēm saskaņā ar tā saukto “koncesijas” modeli.
- 24 Personas, kas iesniedza sūdzību Komisijā, apgalvoja, ka Vācijas Federatīvajā Republikā attiecībā uz medicīniskās palīdzības transporta pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumiem parasti netiek publicēts paziņojums par paredzamo publisko iepirkumu Eiropas Savienības mērogā un netiek nodrošināta pārskatāmība. Daži no viņiem apgalvoja, ka apstākļi, kas pamatoja sūdzības iesniegšanu, liecina par vispārējo praksi šajā dalībvalstī.

- 25 Komisijas veiktie pētījumi liecināja, ka laika posmā starp 2001. un 2006. gadu tikai 13 paziņojumi par paredzamo publisko iepirkumu, kurus bija sagatavojušas 11 dažādas pašvaldības, tika publicēti *Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī* vai *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* attiecībā uz neatliekamās medicīniskās palīdzības transporta vai kvalificēta sanitārā transporta pakalpojumu sniegšanu. Šajā pašā laika periodā arī paziņojumu par publiskā iepirkuma līguma piešķiršanas rezultātiem skaits bija ļoti neliels, proti, tika publicēti tikai divi šādi paziņojumi.

Situācijas, kas ir šīs prasības pamatā

- 26 Gadījumi, par kuriem tika iesniegtas sūdzības Komisijai un kurus tā sniedz kā piemērus praksei, par kuru ir šī prasība, attiecas uz Saksijas-Anhaltes [*Sachsen-Anhalt*], Ziemeļreinas-Vestfālenes [*Nordrhein-Westfalen*], Lejassaksijas [*Niedersachsen*] un Saksijas [*Sachsen*] federālajām zemēm.

Saksijas-Anhaltes federālā zeme

- 27 Saskaņā ar Komisijas sniegto informāciju Magdeburgas pilsēta kopš 2005. gada oktobra piemēro tā saukto "atļaujas procedūru" ("Genehmigungsverfahren") attiecībā uz medicīniskās palīdzības transporta pakalpojumu publiskā iepirkuma atlīdzības līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanu. Pakalpojumi ietver personāla un transportlīdzekļu nodrošināšanu, lai sniegtu neatliekamās medicīniskās palīdzības un kvalificēta sanitārā transporta pakalpojumus laika periodā no 2007. līdz 2011. gadam. Līguma kopējā summa gadā esot EUR 7,84 miljoni. Paziņojums par paredzamo publisko iepirkumu Savienības mērogā netika publicēts.

Ziemeļreinas-Vestfālenes federālā zeme

- 28 Saskaņā ar Komisijas sniegto informāciju Bonnas pilsēta 2004. gadā piešķīra medicīniskās palīdzības transporta pakalpojumu publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesības uz laika periodu no 2005. gada 1. janvāra līdz 2008. gada 31. decembrim. Attiecīgā publiskā iepirkuma līguma priekšmets tostarp esot bijis četru neatliekamās palīdzības dežūrdienestu nodrošināšana. Šī līguma kopējā summa esot bijusi vismaz EUR 5,28 miljoni. Par minēto līgumu tika publicēts paziņojumu par paredzamo publisko iepirkumu, taču tikai valsts, nevis Savienības mērogā. Vismaz viens pretendents, kas izrādīja interesi, tika noraidīts, un iepirkuma procedūra galu galā tika apturēta ekonomiska ieguvuma neesamības dēļ. Visbeidzot attiecīgā līguma slēgšanas tiesības tika piešķirtas jau esošajam pakalpojumu sniedzējam.
- 29 Tāpat saskaņā ar Komisijas sniegto informāciju 1998. gadā uzņēmums izrādīja interesi Vītenes [*Witten*] pilsētai attiecībā uz Vītenes-Herbedes [*Witten-Herbede*] dežūrdienesta darbības pārņemšanu. Tomēr šī dežūrdienesta darbības nodrošināšana tika uzticēta *Deutsche Rote Kreuz* (Vācijas Sarkanais Krusts, turpmāk tekstā — “*DRK*”), noslēdzot līgumu, kura ikgadējā vērtība esot bijusi EUR 945 753. Paziņojums par paredzamo publisko iepirkumu Savienības mērogā netika publicēts.

Lejassaksijas federālā zeme

- 30 Saskaņā ar Komisijas sniegto informāciju Hanoveres reģions pirmo reizi esot organizējis līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru par valsts medicīniskās palīdzības transporta pakalpojumu sniegšanu tā teritorijā. Tikai tie saimnieciskās darbības subjekti, kas tobrīd sniedza šos pakalpojumus, proti, *Arbeiter-Samariter-Bund* (turpmāk tekstā — “*ASB*”), *DRK*, *Johanniter-Unfall-Hilfe* (turpmāk tekstā — “*JUH*”) un *RKT GmbH*, varēja piedalīties šajā procedūrā. Līguma summa attiecībā uz laika periodu no 2005. gada 1. janvāra līdz 2009. gada 31. decembrim esot bijusi aptuveni EUR 65 miljoni.

- 31 Tāpat saskaņā ar Komisijas sniegto informāciju Hamelnas-Pirmontas [*Hameln-Pyrmont*] federālais apgabals 1993. gadā esot noslēdzis līgumu ar vietējo DRK apvienību par valsts medicīniskās palīdzības transporta pakalpojumu sniegšanu tā teritorijā. Līgums, kura sākotnējais termiņš bija desmit gadi, netika izbeigts. 2003. gadā tas tika pagarināts uz 10 gadiem, nepublicējot paziņojumu par paredzamo publisko iepirkumu. Turklāt 1999. gadā Emertāles [*Emmerthal*] pašvaldībā tika izveidots jauns dežūrdienests, kura darbības nodrošināšana, iepriekš nepublicējot paziņojumu par paredzamo publisko iepirkumu, arī tika uzticēta DRK. Šo līgumu kopējā vērtība gadā esot aptuveni EUR 7,2 miljoni.
- 32 Tāpat Komisija uzzināja, ka vietējā DRK apvienība kopš 1992. gada sniedza valsts medicīniskās palīdzības transporta pakalpojumus Ulzenes [*Uelzen*] federālajā apgabalā. Līgums, kas tika noslēgts starp šo federālo apgabalu un vietējo DRK apvienību, 2002. gadā tika papildināts, papildus ietverot Bādbevenzenes [*Bad Bevensen*] dežūrdienesta pakalpojumu nodrošināšanu, nepublicējot paziņojumu par paredzamo publisko iepirkumu. Tā kopējā summa gadā esot EUR 4,45 miljoni.

Saksijas federālā zeme

- 33 Saskaņā ar Komisijas iegūto informāciju līgumi starp *Rettungszweckverband Westsachsen* [Rietumsaksijas glābšanas dienestu] un *ASB, DRK, JUH*, kā arī Cvikavas [*Zwickau*] profesionālo ugunsdzēsēju dienestu sākotnēji tika noslēgti uz četriem gadiem un attiecās uz Kemnicas [*Chemnitz*] federālās zemes, Aues-Švarcenbergas [*Aue-Schwarzenberg*], Cvikavas federālās zemes un Cvikavas pilsētas administratīvajiem apgabaliem. 2003. gadā šie līgumi, kuru kopējā vērtība gadā esot bijusi EUR 7,9 miljoni, tika pagarināti par četriem gadiem, nepublicējot paziņojumu par paredzamo publisko iepirkumu. Šim termiņam beidzoties, tie tika pagarināti līdz 2008. gada 31. decembrim.
- 34 Līgumi starp *Rettungszweckverband Chemnitz/Stollberg* [Kemnicas/Štolbergas glābšanas dienestu] un *ASB, DRK, JUH*, kā arī Kemnicas profesionālo ugunsdzēsēju

dienestu noslēgto līgumu sākotnēji tika noslēgti uz četriem gadiem un attiecās uz Štolbergas apgabalu, kā arī Kemnicas pilsētu. 2002. gada 1. septembrī šie līgumi, kuru kopējā vērtība gadā esot bijusi EUR 3,3 miljoni, tika pagarināti vēl uz četriem gadiem, npublicējot paziņojumu par paredzamo publisko iepirkumu. Šim termiņam beidzoties, tie tika pagarināti līdz 2008. gada 31. decembrim.

- 35 Līgumi starp *Rettungszweckverband Vogtland* [Fogtlandes glābšanas dienestu] un *ASB, DRK, JUH*, privātu glābšanas dienestu Plauenē [*Plauen*], kā arī Plauenes profesionālo ugunsdzēsēju dienestu, kas tika noslēgti uz četriem gadiem, attiecas uz Fogtlandes apgabalu, kā arī Plauenes pilsētu. Šie līgumi, kuru kopējā vērtība gadā esot bijusi EUR 3,9 miljoni, tika noslēgti, npublicējot paziņojumu par paredzamo publisko iepirkumu, un stājās spēkā 2002. gada 1. janvārī vai 2004. gada 1. janvārī. Šim termiņam beidzoties, tie tika pagarināti līdz 2008. gada 31. decembrim.

Pirmstiesas procedūra

- 36 2006. gada 10. aprīļa brīdinājuma vēstulē Komisija informēja Vācijas Federatīvo Republiku, ka pēdējā minētā:

— piešķirot glābšanas pakalpojumu publiskā iepirkuma atlīdzības līgumu slēgšanas tiesības gadījumos, kuros dominē transporta pakalpojumi Direktīvas 92/50 I A pielikuma 2. un 3. kategorijas vai Direktīvas 2004/18 II A pielikuma izpratnē, iespējams, ir pārkāpusi: līdz 2006. gada 31. janvārim — Direktīvas 92/50 10. pantu, skatītu kopā ar minētās direktīvas III un VI sadaļu, un no 2006. gada 1. februāra — Direktīvas 2004/18 22. pantu, skatītu kopā ar minētās direktīvas 23.–55. pantu, un,

- piešķirot glābšanas pakalpojumu publiskā iepirkuma atlīdzības līgumu slēgšanas tiesības gadījumos, kuros dominē medicīnas pakalpojumi Direktīvas 92/50 I B pielikuma 25. kategorijas vai Direktīvas 2004/18 II B pielikuma izpratnē, iespējams, ir pārkāpusi: līdz 2006. gada 31. janvārim — Direktīvas 92/50 10. pantu, skatītu kopā ar minētās direktīvas 16. pantu, un no 2006. gada 1. februāra — Direktīvas 2004/18 22. pantu, skatītu kopā ar minētās direktīvas 35. panta 4. punktu, un katrā ziņā nav ievērojusi EKL 43. un 49. pantā ietvertos brīvības veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanas brīvības principus un it īpaši tajos paredzēto diskriminācijas aizliegumu.

³⁷ Vācijas Federatīvā Republika uz šo brīdinājuma vēstuli atbildēja ar 2006. gada 10. jūlija vēstuli, kurā tā tostarp apgalvoja, ka uzdevumi, kurus ir uzticēts veikt valsts glābšanas dienestiem, tiek organizēti saskaņā publisko tiesību normām un ka to izpilde ietilpst valsts suverenitātes īstenošanā. Šī dalībvalsts uzskata, ka vienošanās par sanitārā transporta pakalpojumiem līdz ar to nevar tikt kvalificētas kā “pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumi”.

³⁸ Neesot apmierināta ar šādu atbildi, Komisija 2006. gada 15. decembrī nosūtīja Vācijas Federatīvajai Republikai argumentētu atzinumu, kurā norādīja uz brīdinājuma vēstulē izteiktajiem iebildumiem un aicināja šo dalībvalsti īstenot nepieciešamos pasākumus, lai izbeigtu minēto pārkāpumu divu mēnešu laikā no šī atzinuma saņemšanas.

³⁹ Tā kā Vācijas Federatīvā Republika saglabāja savu nostāju 2007. gada 22. februāra atbildē uz argumentēto atzinumu, Komisija nolēma celt šo prasību.

Par prasību

Par pieņemamību

- 40 Tā kā nosacījumi attiecībā uz prasības un tajā izklāstīto iebildumu pieņemamību ir absolūti, Tiesa saskaņā ar tās Reglamenta 92. panta 2. punktu par tiem var lemt pēc savas ierosmes. Turklāt tā pēc savas ierosmes var pārbaudīt, vai ir tikušas ievērotas [Eiropas] Savienības tiesību sistēmā nodrošinātās procesuālās garantijas (šajā ziņā skat. 1991. gada 7. maija spriedumu lietā *C-291/89 Interhotel/Komisija, Recueil, I-2257*. lpp., 14. un 15. punkts).
- 41 Jāatgādina, ka prasības sakarā ar pienākumu neizpildi pirmstiesas procedūras mērķis ir iesaistītajai dalībvalstij dot iespēju, no vienas puses, izpildīt pienākumus, kas izriet no Savienības tiesībām, un, no otras puses, lietderīgi izmantot tās aizstāvības pamatus pret Komisijas izvirzītajiem iebildumiem (2004. gada 24. jūnija spriedums lietā *C-350/02 Komisija/Nīderlande, Krājums, I-6213*. lpp., 18. punkts).
- 42 Šīs procedūras atbilstoša izpilde ir būtiska garantija, ko prasa EK līgums ne tikai tāpēc, lai aizsargātu attiecīgās dalībvalsts tiesības, bet arī lai nodrošinātu, ka iespējamās tiesas procedūras mērķis būs skaidri definēts (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Komisija/Nīderlande, 19. punkts*).
- 43 No tā izriet, ka saskaņā ar EKL 226. pantu celtās prasības priekšmeta robežas nosaka šajā normā paredzētā pirmstiesas procedūra un līdz ar to tās nevar paplašināt tiesvedības laikā. Komisijas argumentētajam atzinumam un prasībai ir jābūt pamatotai ar tiem pašiem argumentiem un pamatiem, jo Tiesa nevar izskatīt iebildumu, kas nav ticis formulēts argumentētajā atzinumā, kurā ir jābūt loģiskam un detalizētam to

ieneslu izklāstam, kas Komisijai radījuši pārlicību, ka attiecīgā dalībvalsts nav izpildījusi kādu no pienākumiem, ko tai uzliek Līgums (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Nīderlande, 20. punkts, kā arī 2006. gada 27. aprīļa spriedumu lietā C-441/02 Komisija/Vācija, Krājums, I-3449. lpp., 59. un 60. punkts).

- 44 Šajā sakarā Komisijai jau pirmstiesas procedūrā ir jāidentificē konkrēta tiesību norma vai normas, kurā definēto pienākumu, kā tiek apgalvots, nav izpildījusi dalībvalsts (skat. 2007. gada 22. marta spriedumu lietā C-437/04 Komisija/Belģija, Krājums, I-2513. lpp., 39. punkts).
- 45 Šajā gadījumā ir jāteic, pirmkārt, ka gan brīdinājuma vēstulē, gan argumentētajā atzinumā Komisija ierobežoja iebildumu, kas bija pamatots ar EKL 43. un 49. panta pārkāpumu, attiecinot to tikai uz medicīniskās palīdzības transporta pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanu, kurā medicīnas pakalpojumiem Direktīvas 92/50 I B pielikuma vai Direktīvas 2004/18 II B pielikuma izpratnē ir dominējoša vērtība salīdzinājumā ar transporta pakalpojumiem Direktīvas 92/50 I A pielikuma vai Direktīvas 2004/18 II A pielikuma izpratnē.
- 46 Attiecībā uz tādu pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumu noslēgšanu, kuros dominējošā vērtība ir iepriekšminētajiem pakalpojumiem apgrieztā kārtībā, Komisijas iebildumi pirmstiesas procedūrā attiecās uz Direktīvu 92/50 un 2004/18 pārkāpumu. Savukārt brīdinājuma vēstulē un argumentētajā atzinumā nekas netika minēts par iebildumu, kas pamatots ar EKL 43. un 49. panta pārkāpumu saistībā ar minēto publiskā iepirkuma līgumu noslēgšanu.
- 47 Turpretim tagad savā prasības pieteikumā Komisija izvirza ar EKL 43. un 49. panta pārkāpumu pamatotu iebildumu arī attiecībā uz iepriekšējā punktā minēto publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanu, kas ir apgalvotās pienākumu neizpildes priekšmeta, kāds tika definēts pirmstiesas procedūras stadijā, nelikumīga paplašināšana. Tāpēc iebildums, kas ir pamatots ar minēto pantu pārkāpumu, ir jāatzīst

par nepieņemamu tiktāl, ciktāl tas attiecas uz šo publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu.

- 48 Otrkārt, tiktāl, ciktāl, pamatojoties uz dažām prasības pieteikuma daļām, ir jāuzskata, ka šī prasība ietver iebildumu, kas ir pamatots, noslēdzot dažādus minētos publiskā iepirkuma līgumus, ar Direktīvas 92/50 3. panta 2. punkta vai Direktīvas 2004/18 2. panta pārkāpumu, ir jāteic, ka šīs divas tiesību normas nekādā ziņā netika minētas kā pārkāpuma, kuru pirmstiesas procedūrā apgalvoja Komisija, priekšmets. Tādējādi arī iebildums, kas ir pamatots ar minēto tiesību normu pārkāpumu, ir nepieņemams.
- 49 Visbeidzot ir jāteic, ka no Reglamenta 38. panta 1. punkta un 42. panta 2. punkta apvienotajiem noteikumiem izriet, ka prasības priekšmetam ir jābūt definētam prasības pieteikumā un ka replikā pirmo reizi formulētā prasība groza prasības pieteikuma sākotnējo priekšmetu un tāpēc ir jāuzskata par jaunu prasību, un līdz ar to ir jānoraida kā nepieņemama.
- 50 Šajā lietā ir jākonstatē, ka savā prasības pieteikumā Komisija skaidri precizēja, ka, kaut arī publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas strīdīgā prakse tiek īstenota arī citās federālajās zemēs, šī prasība attiecas uz līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu tikai Saksijas-Anhaltes, Ziemeļreinas-Vestfālenes, Lejassaksijas un Saksijas federālajās zemēs.
- 51 Šādos apstākļos Komisijas replikā ietvertā prasība Tiesai konstatēt, ka attiecīgā prakse pastāv visā Vācijas Federatīvās Republikas teritorijā, ir uzskatāma par nelikumīgu prasības pieteikuma sākotnējā priekšmeta paplašināšanu. Tāpēc Komisijas izvirzītie iebildumi ir jāatzīst par nepieņemamiem tiktāl, ciktāl tie attiecas nevis uz minētajā punktā nosauktajām, bet citām federālajām zemēm.

52 No minētā izriet, ka prasība ir jāatzīst par nepieņemamu tiktāl, ciktāl ar to tiek lūgts Tiesai konstatēt:

- EKL 43. un 49. panta pārkāpumu attiecībā uz medicīniskās palīdzības transporta pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanu, kurā transporta pakalpojumiem Direktīvas 92/50 I A pielikuma vai Direktīvas 2004/18 II A pielikuma izpratnē ir dominējoša vērtība salīdzinājumā ar medicīnas pakalpojumiem Direktīvas 92/50 I B pielikuma vai Direktīvas 2004/18 II B pielikuma izpratnē;
- Direktīvas 92/50 3. panta 2. punkta pārkāpumu vai Direktīvas 2004/18 2. panta pārkāpumu;
- Savienības tiesībām pretēju glābšanas pakalpojumu publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas prakses pastāvēšanu nevis Saksijas-Anhaltes, Ziemeļreinas-Vestfālenes, Lejassaksijas un Saksijas, bet citās federālajās zemēs.

Par lietas būtību

Lietas dalībnieku argumenti

53 Komisija apgalvo, pirmkārt, ka ir pārkāpts Direktīvas 92/50 10. un 16. pants, kā arī Direktīvas 2004/18 22. pants un 35. panta 4. punkts. Tā apgalvo, ka neatkarīgi no dažādos tās prasībā norādītajos publiskā iepirkuma līgumos minēto transporta un medicīnas pakalpojumu vērtības relatīvā nozīmīguma šo līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas rezultāti nekādā veidā netika publicēti.

- 54 Tāpat Komisija apgalvo, ka ir pārkāpts arī EKL 43. un 49. pantā ietvertais diskriminācijas aizlieguma princips, kas ir jāievēro līgumslēdzējām iestādēm papildus Direktīvā 92/50 un Direktīvā 2004/18 paredzētajiem pienākumiem. Šajā sakarā nosacījums attiecībā uz noteiktas pārrobežu intereses esamību, kas ir nostiprināts ar 2007. gada 13. novembra spriedumu lietā C-507/03 Komisija/Irija (Krājums, I-9777. lpp., 29. un 30. punkts), šajā lietā ir izpildīts, ņemot vērā Komisijai nosūtīto sūdzību izcelsmi un attiecīgo pakalpojumu ekonomiskās vērtības nozīmi.
- 55 Komisija apgalvo, ka gadījumi, par kuriem tai tika iesniegtas sūdzības, liecina par vispārēju praksi, kas ietver medicīniskās palīdzības transporta valsts pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanu, neievērojot Savienības tiesību normas, kuru mērķis ir nodrošināt pārskatāmību un konkurenci šādu līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanā. Ļoti nelielais skaits līgumu slēgšanas tiesību procedūrām, kuras pašvaldības bija organizējušas Eiropas līmenī, proti, 13 paziņojumi par paredzamo publisko iepirkumu 6 gadu laikā, kurus bija publicējuši tikai 11 no vairāk nekā 4000 Vācijas administratīvajiem un pilsētu apgabaliem, apstiprina šādas prakses esamību.
- 56 Otrkārt, Komisija apgalvo, ka to, ka Vācijas reģionālās iestādes neievēroja [Eiropas] Savienības tiesisko regulējumu attiecībā uz pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumiem, nevar pamatot ar valsts suverenitātes īstenošanas apsvērumiem.
- 57 Tā apgalvo, ka uz attiecīgajiem pakalpojumiem šajā lietā neattiecas EKL 45. un 55. pants, jo šie pakalpojumi nav tieši un īpaši saistīti ar valsts varas īstenošanu. It īpaši tā uzsver, ka minētie pakalpojumi nenozīmē, ka to sniedzējiem ir īpaša koercitīva vara vai īpašas intervences pilnvaras.
- 58 Ne bākugunu vai sirēnu izmantošana, ne atzinums, ka šādu pakalpojumu sniedzējiem ir dodams ceļš saskaņā ar Vācijas ceļu satiksmes noteikumu kodeksu, ne arī fakts, ka neatliekamās glābšanas pasākumus var veikt bez ievainotā piekrišanas vai

neatliekamās medicīniskās palīdzības feldšeri, kuriem nav pabeigta medicīniskā izglītība, neliecina par šādu varu vai šādām pilnvarām.

- 59 Pat atzīstot, kā to apgalvo Vācijas Federatīvā Republika, ka valsts glābšanas pakalpojumu sniegšana valsts iestādēm, kas ir par to atbildīgas, ir uzdevums, kas nozīmē tiešu un īpašu valsts varas īstenošanu, palīgdarbinieku, kas ir atbildīgi par medicīniskās palīdzības transporta pakalpojumu sniegšanu, iesaistīšana šo pakalpojumu plānošanā, organizēšanā un administrēšanā tomēr nenozīmē, ka pēdējiem minētiem ir suverēnas tiesības vai koercitīva vara.
- 60 Treškārt, Komisija apstrīd faktu, ka šajā gadījumā var pamatoti atsaukties uz EKL 86. panta 2. punktu. Tā šajā sakarā apgalvo, ka 2001. gada 25. oktobra spriedums lietā *C-475/99 Ambulanz Glöckner (Recueil, I-8089. lpp.)* nekādā veidā nav atbilstošs, lai novērtētu strīdīgās prakses atbilstību Savienības tiesībām publiskā iepirkuma līgumu jomā, un ka, lai šo tiesību normu varētu piemērot, ir jāpierāda, ka noteikumu attiecībā uz iekšējo tirgu piemērošana kavē sniegt kvalitatīvus, efektīvus un finansiāli izdevīgus glābšanas pakalpojumus, ko Vācijas Federatīvā Republika patiesībā nekad nav apgalvojusi.
- 61 Vācijas Federatīvā Republika apstrīd, pirmkārt, noteiktus Komisijas apgalvotos faktus.
- 62 Attiecībā, pirmkārt, uz publiskā iepirkuma procedūru, kuru organizēja Bonnas pilsēta, tā apgalvo, ka noraidītais pretendents netika izvēlēts tāpēc, ka profesionālās uzticamības neesamības dēļ viņam bija jāatsaka atjaunot Ziemeļreinas-Vestfālenes federālās zemes likumā prasīto atļauju privātu glābšanas pakalpojumu sniegšanai, kas šīs pilsētas iestādēm bija jāņem vērā, piešķirot publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesības.

- 63 Attiecībā, otrkārt, uz Bādbevenzenes glābšanas dienestu tā apgalvo, ka darījuma, kas tika noformēts ar 2004. gada aprīļa līgumu, vienīgais priekšmets bija tas, ka vietējā DRK apvienība pārņēma Bevenzenes pašvaldību apvienības darbību, personālu un aprīkojumu, kā arī 1984. gada jūlijā noslēgto līgumu, kas minēto apvienību sasaistīja ar Ulzenes apgabalu. Šis 2004. gada aprīļa līgums bija turpinājums sākotnējam līgumam, kas, noslēgts 1984. gada jūlijā, neietilpa Direktīvas 92/50 piemērošanas jomā. Ar [2004. gada aprīļa] līgumu netika izdarīti būtiski grozījumi sākotnējā līgumā ne attiecībā uz tā priekšmetu, ģeogrāfisko piemērošanas jomu, sniegtajiem pakalpojumiem vai finansēšanas metodi.
- 64 Attiecībā, treškārt, uz Saksijas federālo zemi Vācijas Federatīvā Republika apgalvo, ka apgalvotā pienākumu neizpilde tika pārtraukta brīdī, kad beidzās laika posmā starp 2002. un 2004. gadu atjaunoto līgumu termiņš un 2005. gada janvārī stājās spēkā šīs federālās zemes jaunais tiesiskais regulējuma, kas noteica, ka turpmāk medicīniskās palīdzības transporta pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūrai ir jābūt pārskatāmai.
- 65 Otrkārt, Vācijas Federatīvā Republika, kuru šajā jautājumā atbalsta Nīderlandes Karaliste, apgalvo, ka uz valsts medicīniskās palīdzības transporta valsts pakalpojumiem kā valsts politikas elementiem riska novēršanas un veselības aizsardzības jomā attiecas EKL 45. un 55. pantā paredzētais izņēmums, kas tos izslēdz no Savienības tiesību publiskā iepirkuma jomā piemērošanas jomas.
- 66 Šajā sakarā tā uzsver, ka, lai novērtētu attiecīgās darbības saikni ar valsts varas īstenošanu, tā ir jā kvalificē saskaņā ar valsts tiesībām. Šajā gadījumā uz valsts medicīniskās palīdzības transporta pakalpojumu organizēšanu, tai skaitā līgumu noslēgšanu ar šo pakalpojumu sniedzējiem, attiecas publisko tiesību normas. Turklāt un galvenokārt darbība, kas tiek uzticēta šiem pakalpojumu sniedzējiem, ir saistīta ar valsts varas īstenošanu, par ko liecina glābšanas dienesta transportlīdzekļu vadītāju tiesības prasīt dot ceļu un ar šīm tiesībām saistītie elementi, proti, bākugunu un sirēnu izmantošana.

- 67 Vācijas Federatīvā Republika piebilst, ka darbības, kas ir saistītas ar valsts medicīniskās palīdzības transporta pakalpojumiem, parasti nozīmē īpašu pilnvaru esamību, proti, pakalpojumu plānošanu, organizēšanu un administrēšanu, pienākumu sniegt informāciju un paziņojumus noteikšanu trešām personām, kā arī lēmumu par citu specializētu pakalpojumu izmantošanu pieņemšanu un dalību šo pakalpojumu personāla iecelšanā par valsts ierēdņiem. Šo darbību pamatā ir cieša sadarbība starp dažādiem “glābšanas ķēdes” elementiem, kas ietver gan sadarbību starp cilvēkiem, gan tehnisku sadarbību, kuru tikai valsts iestāde var uzņemt īstenot pastāvīgi un visā attiecīgajā teritorijā.
- 68 Vācijas Federatīvā Republika un Nīderlandes Karaliste apgalvo, ka arī apstākļi, ka valsts glābšanas pakalpojumi ir uzskatāmi par publisko tiesību subjekta, kas par tiem ir atbildīgs, oficiālu funkciju, liecina par funkcionālu saikni starp šo pakalpojumu sniedzējiem un valsts varas īstenošanu. Tas pats ir attiecībā uz šo pakalpojumu sniedzēju sadarbību ar citiem subjektiem, kas arī ir iesaistīti šo pakalpojumu plānošanā, organizēšanā un administrēšanā, piemēram, policiju, civilās aizsardzības spēkiem un ugunsdzēsējiem, kas veic preventīvus vai ar aizsardzību saistītus uzdevumus un var īstenot evakuācijas, drošības, ceļa slēgšanas pasākumus un palīdzēt pasākumos saistībā ar, piemēram, tādu personu pārvietošanu, kuras cieš no garīgas slimības, jo šādi uzdevumi un pasākumi ir raksturīgi šādai oficiālai funkcijai.
- 69 Treškārt, Vācijas Federatīvā Republika, kuru arī šajā jautājumā atbalsta Nīderlandes Karaliste, pakārtoti apgalvo, ka uz medicīniskās palīdzības transporta pakalpojumiem attiecas EKL 86. panta 2. punktā minētais jēdziens “pakalpojums ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi”, kas dot tiesības atkāpties ne tikai no konkurences normām (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Ambulanz Glöckner*), bet arī no pamatbrīvībām un noteikumiem par publiskā iepirkuma līgumiem.
- 70 Tā apgalvo, ka atkāpšanās no minētajām brīvībām un noteikumiem ir nepieciešama, lai ļautu blīvi apdzīvotām ģeogrāfiskām teritorijām, kurās sanitārā transporta

pakalpojumu sniegšana gūst peļņu, un vāji apdzīvotām ģeogrāfiskām teritorijām, kas šajā sakarā gūst daudz mazāku peļņu, vienai otru savstarpēji subsidēt.

- 71 Arī saikne starp glābšanas un civilās aizsardzības pakalpojumiem liecina par labu atkāpei no Savienības tiesībām publiskā iepirkuma līgumu jomā. Valsts pienākums nodrošināt civilo aizsardzību katastrofas gadījumā prasa aizsargāt valsts medicīnas iestādes, kurām šādos gadījumos ir jāsniedz sava palīdzība un kuras nodrošina faktiski pieejamu lielu skaitu brīvprātīgo, kuri dzīvo negadījuma vietas tuvumā.

Tiesas vērtējums

- 72 Ņemot vērā ar EKL 45. panta pirmo daļu un EKL 55. panta piemērošanu saistītās sekas, vispirms ir jāpārbauda, vai šie noteikumi šajā lietā ir piemērojami (šajā ziņā skat. 2007. gada 13. decembra spriedumu lietā C-465/05 Komisija/Itālija, Krājums, I-11091. lpp., 31. punkts).

— Par EKL 45. panta pirmajā daļā, skatot to kopā ar EKL 55. pantu, paredzēto izņēmumu

- 73 Atbilstoši EKL 45. panta pirmajai daļai, skatot to kopā ar EKL 55. pantu, noteikumi attiecībā uz brīvību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanas brīvību neattiecas uz darbībām, kas dalībvalstī ir saistītas, pat ja tikai laiku pa laikam, ar valsts varas īstenošanu.

- 74 Kā atzīmēja ģenerālvokāte secinājumu 51. punktā, arī šādas darbības neietilpst tādu direktīvu piemērošanas jomā, kuru, tāpat kā Direktīvu 92/50 un 2004/18, mērķis ir ieviest Līguma noteikumus par brīvību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanas brīvību.
- 75 Tāpēc ir jāpārbauda, vai attiecīgie medicīniskās palīdzības transporta pakalpojumi šajā lietā ir uzskatāmi par EKL 45. panta pirmajā daļā paredzētajām darbībām.
- 76 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka EKL 45. un 55. pants kā atkāpe no pamatnoteikumiem par brīvību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanas brīvību ir jāinterpretēt tā, lai tas būtu piemērojams tikai absolūtas nepieciešamības gadījumā to interešu aizsardzībai, ko šī tiesību norma ļauj aizstāvēt dalībvalstīm (skat. it īpaši 1988. gada 15. marta spriedumu lietā 147/86 Komisija/Grieķija, *Recueil*, 1637. lpp., 7. punkts; 2006. gada 30. marta spriedumu lietā C-451/03 *Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti*, Krājums, I-2941. lpp., 45. punkts, un 2009. gada 22. oktobra spriedumu lietā C-438/08 Komisija/Portugāle, Krājums, I-10219. lpp., 34. punkts).
- 77 Tāpat no pastāvīgās judikatūras izriet, ka, izvērtējot EKL 45. un 55. pantā paredzēto izņēmumu iespējamo piemērošanu, ir jāņem vērā tas, ka uz šajos pantos noteiktajām robežām minētajiem izņēmumiem attiecas Savienības tiesības (skat. it īpaši 1974. gada 21. jūnija spriedumu lietā 2/74 *Reyners*, *Recueil*, 631. lpp., 50. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Portugāle, 35. punkts).
- 78 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru minētajos pantos paredzētā atkāpe ir jāierobežo attiecībā uz darbībām, kas ir tieši un īpaši saistītas ar dalību valsts varas īstenošanā (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Reyners*, 45. punkts; 1993. gada 13. jūlija spriedumu lietā C-42/92 *Thijssen*, *Recueil*, I-4047. lpp., 8. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Portugāle, 36. punkts).

- 79 Kā atzīmēja ģenerāladvokāte secinājumu 58. punktā, šāda dalība nozīmē ekskluzīvu tiesību, valsts varas privilēģiju vai koercitīvu pilnvaru pietiekami kvalificētu īstenošanu.
- 80 Šajā lietā vispirms ir jāuzsver, ka ar dalību valsts veselības aizsardzībā, attiecībā uz ko var tikt aicināts ikviens indivīds, it īpaši palīdzot personai, kuras dzīvībai vai veselībai draud briesmas, nav pietiekami, lai varētu runāt par dalību valsts varas īstenošanā (šajā ziņā skat. 1998. gada 29. oktobra spriedumu lietā C-114/97 Komisija/Spānija, *Recueil*, I-6717. lpp., 37. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Itālija, 38. punkts).
- 81 Attiecībā uz medicīniskās palīdzības transporta pakalpojumu sniedzēju tiesībām izmantot tādu aprīkojumu, kā, piemēram, bākuguns vai sirēna, kā arī Vācijas ceļu satiksmes noteikumu kodeksā atzītajām viņu tiesībām prasīt dot ceļu, viņi, protams, atspoguļo dominējošo stāvokli, kādu valsts likumdevējs ir piešķīris veselības aizsardzībai salīdzinājumā ar vispārējiem ceļu satiksmes noteikumiem.
- 82 Tomēr nevar uzskatīt, ka šādām tiesībām ir tieša un īpaša saikne ar dalību valsts varas īstenošanā, jo attiecīgajiem pakalpojumu sniedzējiem nav īpašas privilēģijas vai koercitīvas pilnvaras, kas neietilpst vispārējās tiesībās, lai nodrošinātu šo vispārējo tiesību ievērošanu, kas, kā lietas dalībnieki ir vienojušies, ietilpst policijas un tiesas kompetencē (šajā ziņā skat. iepriekš minētos spriedumus lietā Komisija/Itālija, 39. punkts, un lietā Komisija/Portugāle, 44. punkts).
- 83 Tāpat par pietiekami kvalificētu valsts varas privilēģiju vai vispārējās tiesībās neietilpstošu pilnvaru īstenošanu neliecina elementi, uz kuriem atsaucās Vācijas Federatīvā

Republika un kas attiecas uz īpašām organizatoriskām pilnvarām sniegto pakalpojumu jomā, tiesībām pieprasīt informāciju no trešām personām vai iesaistīt citus speciālos dienestus, vai pat dalību valsts ierēdņu iecelšanā amatā saistībā ar attiecīgajiem pakalpojumiem.

- ⁸⁴ Fakts, ko arī uzsvēra Vācijas Federatīvā Republika, proti, ka valsts medicīniskās palīdzības transporta pakalpojumu sniegšana nozīmē sadarbību ar valsts iestādēm, kā arī profesionālo dienestu darbiniekiem, kuriem ir valsts varas pilnvaras, piemēram, policijas darbiniekiem, arī nav uzskatāms par elementu, kas liecinātu par šo dienestu darbību saistību ar valsts varas īstenošanu (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Reyners*, 51. punkts).
- ⁸⁵ Tas pats attiecas uz apstākli, ko arī apgalvoja Vācijas Federatīvā Republika, ka vienošanās par attiecīgajiem pakalpojumu līgumiem ietilpst publisko tiesību piemērošanas jomā un ka attiecīgās darbības tiek īstenotas to publisko tiesību subjektu vārdā, kas ir uzņēmušies atbildību par valsts glābšanas pakalpojumiem (šajā ziņā skat. 2007. gada 18. decembra spriedumu lietā *C-281/06 Jundt*, Krājums, I-12231. lpp., 36.–39. punkts).
- ⁸⁶ No minētā izriet, ka EKL 45. un 55. pantu nevar piemērot attiecīgajām darbībām šajā lietā.
- ⁸⁷ Līdz ar to ir jāpārbauda, vai ir pierādīta valsts pienākumu neizpilde, kuru apgalvo Komisija.

— Par valsts pienākumu neizpildi, kuru apgalvo Komisija

- 88 Vispirms ir jāteic, pirmkārt, ka no Komisijas sniegtajām norādēm tās rakstveida apsvērumos, kas iesniegti Tiesā, izriet, ka šī prasība attiecas tikai uz tā saukto “pie-dāvājuma” modeli, kas ir viens no vairākiem valsts medicīniskās palīdzības trans-porta pakalpojumu sniegšanas veidiem, kādi pastāv Vācijas Federatīvajā Republikā, un saskaņā ar kuru pakalpojumu sniedzējam, kuram tiek piešķirtas līguma slēgšanas tiesības, atlīdzību tiešā veidā maksā līgumslēdzēja iestāde, ar kuru tas ir noslēdzis līgumu, vai finansēšanas iestāde, kas ir saistīta ar šo līgumslēdzēju iestādi.
- 89 Otrkārt, Vācijas Federatīvā Republika neapstrīdēja Komisijas apgalvojumu, saskaņā ar kuru pašvaldību iestādes, kas piešķir prasībā minēto dažādo līgumu slēgšanas tiesības, ir līgumslēdzējas iestādes Direktīvas 92/50 1. panta b) punkta vai Direktīvas 2004/18 1. panta 9. punkta izpratnē (šajā ziņā skat. 2004. gada 18. novembra spriedumu lietā C-126/03 Komisija/Vācija, Krājums, I-11197. lpp., 18. punkts).
- 90 Treškārt, fakts, kuru izvirzīja Vācijas Federatīvā Republika un saskaņā ar kuru vienošanās, ar kurām tika piešķirtas šo līgumu slēgšanas tiesības, ietilpst publisko tiesību piemērošanas jomā, nevar izslēgt tāda līguma elementa pastāvēšanu, kāds tiek prasīts Direktīvas 92/50 1. panta a) punktā vai Direktīvas 2004/18 1. panta 2. punkta a) apakšpunktā. Kā apgalvoja Komisija, tad tieši pretēji — šis fakts liecina par labu šāda elementa esamībai (šajā ziņā skat. 2001. gada 12. jūlija spriedumu lietā C-399/98 *Ordine degli Architetti u.c., Recueil*, I-5409. lpp., 73. punkts).
- 91 Šo vienošanās rakstveida un atlīdzības raksturu nekādā veidā neapstrīd Vācijas Federatīvā Republika, kas turklāt neapstrīd arī Komisijas statistiku, saskaņā ar kuru dažādo attiecīgo publiskā iepirkuma līgumu vērtība nepārprotami pārsniedz piemērojamās robežvērtības, kas noteiktas Direktīvas 92/50 7. pantā vai Direktīvā 2004/18.

- 92 Ceturtkārt, lietas dalībnieki ir vienojušies arī par to, ka neatliekamās medicīniskās palīdzības transporta un kvalificēta sanitārā transporta pakalpojumi šajā lietā ietilpst gan Direktīvas 92/50 I A pielikuma 2. vai 3. kategorijā vai Direktīvas 2004/18 II A pielikumā, gan Direktīvas 92/50 I B pielikuma 25. kategorijā vai Direktīvas 2004/18 II B pielikumā, kas nozīmē, ka uz publiskā iepirkuma līgumiem, kuru priekšmets ir šādi pakalpojumi, attiecas Direktīvas 92/50 10. pants vai Direktīvas 2004/18 22. pants (šajā ziņā skat. 1998. gada 24. septembra spriedumu lietā C-76/97 *Tögel, Recueil*, I-5357. lpp., 40. punkts).
- 93 Taču Vācijas Federatīvā Republika noliedz dažus Komisijas apgalvotos faktus. Tā arī apstrīd Komisijas apgalvojumu, saskaņā ar kuru minētie fakti liecina par vispārēju praksi medicīniskās palīdzības transporta pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanā.

Par apgalvotajiem faktiem

- 94 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai gadījumos, kad Komisija pamatojas uz detalizētām sūdzībām, kurās norādīts uz pienākumu, kas izriet no Savienības tiesībām, atkārtotu neizpildi, attiecīgajai dalībvalstij ir jāapstrīd konkrēti šajās sūdzībās norādītie fakti (skat. 2009. gada 19. marta spriedumu lietā C-489/06 *Komisija/Grieķija, Krājums*, I-1797. lpp., 40. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 95 Šajā lietā Vācijas Federatīvā Republika nenoliedz Komisijas apgalvoto faktu patiešumu attiecībā uz līgumu, kas tika noslēgts ar Magdeburgas pilsētu Saksijas-Anhaltes federālajā zemē, līgumu, kas bija saistīts ar Vitenes-Herbedes dežūrdienesta izmantošanu Ziemeļreinas-Vestfālenes federālajā zemē, kā arī publiskā iepirkuma līgumiem, kurus noslēdza Hanoveres reģions un Hamelnas-Pirmontas administratīvais apgabals Lejassaksijas federālajā zemē, kas ir minēti attiecīgi šī sprieduma 27. punktā un 29.–31. punktā.

- 96 Taču šī dalībvalsts iebilst pret Komisijas apgalvojumiem saistībā ar faktiem par publiskā iepirkuma līgumiem, kas noslēgti attiecīgi ar Bonnas pilsētu, Ulzenes administratīvo apgabalu un dažādām Lejassaksijas federālās zemes valsts iestādēm.
- 97 Attiecībā vispirms uz šī sprieduma 28. punktā minēto līgumu, kuru noslēdza Bonnas pilsēta, Vācijas Federatīvās Republikas sniegtie precizējumi attiecībā uz Vācijas pretendenta noraidīšanu tomēr neļauj neņemt vērā Komisijas apgalvojumus, kurus šī dalībvalsts neapstrīd, par Savienības tiesību attiecībā uz pārskatāmību publiskā iepirkuma līgumu jomā neievērošanu šī līguma sakarā.
- 98 Turpinājumā attiecībā uz šī sprieduma 32. punktā minēto līgumu, kuru noslēdza Ulzenes administratīvais apgabals, Komisijas iebildums ir saistīts, kā izriet no informācijas apmaiņas Tiesā starp lietas dalībniekiem, ar faktu, ka 2004. gadā pretēji Savienības tiesībām publiskā iepirkuma līgumu jomā tika paplašināts līguma, kas 1984. gadā tika noslēgts starp minēto administratīvo apgabalu un vietējo *DRK* apvienību, priekšmets, lai ietvertu Bādbevenzenes dežūrdienesta izmantošanu.
- 99 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka grozījumi sākotnējā līgumā var tikt uzskatīti par būtiskiem un tāpēc par jaunu līgumu Direktīvas 92/50 vai Direktīvas 2004/18 izpratnē it īpaši gadījumā, ja tie ievērojami paplašina līguma darbības jomu, iekļaujot pakalpojumus, kas sākumā nebija paredzēti (šajā ziņā skat. 2008. gada 19. jūnija spriedumu lietā C-454/06 *pressetext Nachrichtenagentur*, Krājums, I-4401. lpp., 36. punkts).
- 100 Šajā gadījumā no norādēm lietas materiālos izriet, ka līguma par Bādbevenzenes dežūrdienesta izmantošanu summa sasniedz EUR 673 719,92, kas nepārprotami pārsniedz piemērojamās robežvērtības, kuras noteiktas Direktīvas 92/50 7. pantā vai Direktīvā 2004/18.

- 101 Šādos apstākļos šī sprieduma 98. punktā minētā līguma paplašināšana, kā apgalvo Komisija, ir jāuzskata par sākotnējā līgumu būtisku grozīšanu, kas bija jāveic, ievērojot atbilstošās Savienības tiesības publiskā iepirkuma jomā.
- 102 Visbeidzot attiecībā uz Saksijas federālajā zemē piešķirtajiem līgumiem, kas minēti šī sprieduma 33.–35. punktā, fakts, kuru apgalvo Vācijas Federatīvā Republika un saskaņā ar kuru pārnestā pienākumu neizpilde tika pārtraukta, beidzoties laika posmā starp 2002. un 2004. gadu pagarināto līgumu termiņam un 2005. gada janvārī stājoties spēkā jaunam tiesiskajam regulējumam šajā federālajā zemē, ar kuru tika ieviesta pārskatāma glābšanas pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūra, nevar likt ignorēt Komisijas apgalvojumus, kurus šī dalībvalsts neapstrīd un saskaņā ar kuriem minētie līgumi tika pagarināti līdz 2008. gada 31. decembrim, ievērojot iepriekš spēkā esošo tiesisko regulējumu un neievērojot nekādu pārskatāmību [Eiropas] Savienības mērogā.
- 103 Situācija, par kādu sūdzas Komisija attiecībā uz dažādiem Saksijas federālajā zemē noslēgtajiem publiskā iepirkuma līgumiem, līdz ar to turpinājās līdz argumentētajā atzinumā norādītā termiņa beigām, proti, 2007. gada 16. februārim, kas ir atbilstošais datums apgalvotās pienākumu neizpildes esamības novērtēšanai (šajā ziņā skat. 2009. gada 6. oktobra spriedumu lietā C-562/07 Komisija/Spānija, Krājums, I-9553. lpp., 23. punkts).
- 104 No minētā izriet, ka visi Komisijas apgalvotie fakti ir jāuzskata par pierādītiem.

Par apgalvoto praksi

- 105 Vācijas Federatīvā Republika pārmet Komisijai, ka tā atsaucās uz individuāliem gadījumiem, lai aizbildinātos ar Savienības tiesībām pretējas vispārējās prakses pastāvēšanu medicīniskās palīdzības transporta pakalpojumu publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanā.

- 106 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka Komisija var lūgt Tiesu konstatēt Savienības tiesību neizpildi tādēļ, ka dalībvalsts iestādes ir pieņēmušas šīm tiesībām pretēju vispārēju praksi, ilustrējot šādu praksi ar konkrētām situācijām (šajā ziņā skat. 2007. gada 25. oktobra spriedumu lietā C-248/05 Komisija/Īrija, Krājums, I-9261. lpp., 64. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 107 Pienākumu neizpildes konstatēšana, pamatojoties uz dalībvalstī pastāvošo administratīvo praksi, tomēr nozīmē, ka Komisijai ir jāiesniedz pietiekami rakstiski un detalizēti pierādījumi par apgalvoto praksi. No šādiem pierādījumiem ir jāizriet, ka šī administratīvā prakse ir relatīvi pastāvīga un vispārīga. Šajā sakarā Komisija nevar pamatoties uz jebkādu pieņemumu (skat. 2007. gada 7. jūnija spriedumu lietā C-156/04 Komisija/Grieķija, Krājums, I-4129. lpp., 50. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī iepriekš minēto 2009. gada 19. marta spriedumu lietā Komisija/Grieķija, 48. punkts).
- 108 Ja Komisija ir iesniegusi pietiekamus pierādījumus, kas liecina, ka atbildētājas dalībvalsts iestādes ir īstenojušas atkārtotu un ilgstošu praksi, kas ir pretēja Savienības tiesībām, šai dalībvalstij pēc būtības un detalizēti ir jāapstrīd iesniegtās ziņas un no tām izrietošās sekas (skat. 2005. gada 26. aprīļa spriedumu lietā C-494/01 Komisija/Īrija, Krājums, I-3331. lpp., 47. punkts, kā arī iepriekš minēto 2007. gada 25. oktobra spriedumu lietā Komisija/Īrija, 69. punkts).
- 109 Šajā gadījumā, uzklusot Komisijas apgalvojumus attiecībā uz faktiem par atkārtotiem Savienības tiesību neievērošanas gadījumiem, noslēdzot medicīniskās palīdzības transporta pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumus Saksijas-Anhaltes, Ziemeļreinas-Vestfālenes, Lejassaksijas un Saksijas federālajās zemēs, Vācijas Federatīvā Republika, kā izriet no šī sprieduma 95.–104. punkta, nevarēja pierādīt, ka atklātie

fakti nav patiesi. Turklāt tā neiesniedza pierādījumus par to, ka citi šajās federālajās zemēs saskaņā ar “piedāvājuma” modeli noslēgtie līgumi tika šādi noslēgti, ievērojot Savienības tiesības publiskā iepirkuma līgumu jomā.

- 110 Turpretim, kā atzīmēja ģenerālvokāte secinājumu 150. punktā, Komisijas norādes, kuras neapstrīdēja Vācijas Federatīvā Republika, kas liecina par ļoti nelielu skaitu gadījumu, kad medicīniskās palīdzības transporta pakalpojumu publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesības ir piešķirtas, ievērojot Savienības tiesības, apstiprina tādas prakses pastāvēšanu četrās attiecīgajās federālajās zemēs, kas nav tikai tie daži konkrētie gadījumi, kurus šajā prasībā minēja Komisija.
- 111 No iepriekš minētā izriet, ka Komisijas apgalvotā prakse ir jāuzskata par pierādītu attiecībā uz Saksijas-Anhaltes, Ziemeļreinas-Vestfālenes, Lejassaksijas un Saksijas federālajām zemēm.
- 112 Tāpēc ir jānoskaidro, vai tika pārkāptas Direktīvas 92/50 un 2004/18, kā arī EKL 43. un 49. pants, kā to apgalvo Komisija.

Par pārkāpumiem, kas ir pamatoti ar Direktīvas 92/50 vai Direktīvas 2004/18, kā arī EKL 43. un 49. panta neievērošanu

- 113 Savā prasībā Komisija apgalvo, ka gadījumos, kad medicīniskās palīdzības transporta pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumu raksturo transporta pakalpojumu vērtības dominēšana salīdzinājumā ar medicīnas pakalpojumu vērtību, tad attiecīgā prakse

ir uzskatāma par Direktīvas 92/50 10. panta, skatīta kopā ar šīs direktīvas III līdz VI sadaļu, vai kopš 2006. gada 1. februāra — Direktīvas 2004/18 22. panta, skatīta kopā ar šīs direktīvas 23.–55. pantu, pārkāpumu. Saskaņā ar šīm dažādajām sadaļām vai normām līgumslēdzējai iestādei tostarp ir jāpublicē paziņojums par paredzamo publisko iepirkumu [Eiropas] Savienības mērogā, lai noslēgtu attiecīgo līgumu un nodrošinātu šī līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas rezultātu paziņošanu.

- 114 Gadījumos, kad medicīniskās palīdzības transporta pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumu raksturo medicīnas pakalpojumu vērtības dominēšana salīdzinājumā ar transporta pakalpojumu vērtību, attiecīgā prakse, pēc Komisijas domām, ir uzskatāma par Direktīvas 92/50 10. panta, skatīta kopā ar šīs direktīvas 16. pantu, vai kopš 2006. gada 1. februāra — Direktīvas 2004/18 22. panta, skatīta kopā ar šīs direktīvas 35. panta 4. punktu, pārkāpumu. Šīs tiesību normas būtībā nozīmē prasību līgumslēdzējai iestādei nodrošināt, ka tiek publicēti attiecīgā līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas rezultāti.
- 115 Tāpat Komisija izvirza iebildumu, kas ir pamatots ar EKL 43. un 49. panta pārkāpumu, kas, kā izriet no šī sprieduma 45.–47. punkta un 52. punkta, ir pieņemams tikai tiktāl, ciktāl tas attiecas uz iepriekšējā punktā minēto līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas gadījumu.
- 116 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai pienākumu neizpildes procedūras ietvaros atbilstoši EKL 226. pantam Komisijai ir jāpierāda, ka pastāv apgalvotā pienākumu neizpilde, sniedzot Tiesai informāciju, kas vajadzīga, lai pārbaudītu, vai pastāv pienākumu neizpilde, bez tiesībām Komisijai pamatoties uz jebkādu pieņēmumu (skat. 2009. gada 29. oktobra spriedumu lietā C-246/08 Komisija/Somija, Krājums, I-10605. lpp., 52. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 117 Kā atzīmēja ģenerālvokāte secinājumu 113. punktā, Komisijas pienākums precīzi pierādīt apgalvotās pienākumu neizpildes konkrēto priekšmetu ir obligāts, lai atbildētāja dalībvalsts varētu pareizi saprast, kādi pasākumi tai ir jāveic, ja tiek konstatēta minētā pienākumu neizpilde, lai nodrošinātu, ka konstatētā situācija tiek labota, nodrošinot tās pilnīgu atbilstību Savienības tiesībām.
- 118 Šajā gadījumā no lietas materiāliem izriet, ka Komisija, norādījusi argumentētajā atziņumā, ka tai nav pietiekamas informācijas, lai noteiktu, kādiem pakalpojumiem — transporta vai medicīnas — identificētajos līgumos ir dominējošā vērtība, kā atzīmēja ģenerālvokāte secinājumu 96. punktā, labprātīgi atturējās no šī jautājuma atrisināšanas šajā prasībā, un no lietas materiāliem neizriet, ka šo izvēli diktēja iespējamā Vācijas iestāžu nesadarbošanās pirmstiesas procedūrā.
- 119 Savā prasības pieteikumā tā vispārīgi apstiprināja, ka gan līgumos par kvalificēta sanitārā transporta pakalpojumiem, gan līgumos par neatliekamās medicīniskās palīdzības transporta pakalpojumiem medicīnas pakalpojumu vērtība var būt ievērojama un ka, tā kā strīdīgie līgumi attiecas galvenokārt uz divu veidu pakalpojumiem vienlaicīgi, attiecība starp to atbilstošajām vērtībām līgumos var atšķirties, kaut arī iespējami ir gan tādi līgumi, kuros transporta pakalpojumu vērtība dominē pār medicīnas pakalpojumu vērtību, gan arī tādi, kuros ir pretēja vērtību attiecība.
- 120 Izvēloties pieeju, kas ir balstīta uz šādiem pieņēmumiem, Komisija labprātīgi atteicās pierādīt, ka attiecīgajos līgumos vai vismaz dažos no tiem transporta pakalpojumu vērtība dominē pār medicīnas pakalpojumu vērtību.

- 121 Turpretim attiecībā uz Direktīvām 92/50 un 2004/18 Komisijas iebildumi bija koncentrēti uz faktu, ka neatkarīgi no juridiskā sadalījuma, kāds ir paredzēts Direktīvas 92/50 10. pantā vai Direktīvas 2004/18 22. pantā, noslēdzot katru no šiem līgumiem, netika ievērots Direktīvas 92/50 16. pants vai Direktīvas 2004/18 35. panta 4. punkts, jo netika publicēti šo līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas rezultāti, ko Vācijas Federatīvā Republika nenoliedz attiecībā ne uz vienu no minētajiem līgumiem.
- 122 Šādā kontekstā, kad, Komisijai neiesniedzot konkrētus pietiekamus pierādījumus, ir iespējams, ka nevienā no prasībā identificētajiem līgumiem transporta pakalpojumu vērtība nedominē pār medicīnas pakalpojumu vērtību, pienākuma ievērot Direktīvas 92/50 un 2004/18 neizpildes konstatēšana ir jāierobežo ar Direktīvas 92/50 10. panta, skatīta kopā ar šīs direktīvas 16. pantu, vai kopš 2006. gada 1. februāra — ar Direktīvas 2004/18 22. panta, skatīta kopā ar šīs direktīvas 35. panta 4. punktu, pārkāpumu, jo šie panti katrā ziņā ir piemērojami attiecībā uz līgumiem, kas tāpat kā līgumi šajā lietā attiecas vienlaicīgi gan uz transporta, gan medicīnas pakalpojumiem, neatkarīgi no šo pakalpojumu atbilstošo vērtību attiecības konkrētajā līgumā.
- 123 Kā atzīmēja ģenerālvokāte secinājumu 93. punktā, Komisija vairāk necentās pierādīt, ka tās prasībā identificētajos līgumos vai vismaz dažos no tiem medicīnas pakalpojumu vērtība dominēja pār transporta pakalpojumu vērtību. Šādos apstākļos, kad, neesot konkrētām pietiekamām norādēm, nevar izslēgt, ka nevienā no attiecīgajiem līgumiem nav šāda dominējošā vērtība, Tiesa nevar konstatēt apgalvoto EKL 43. un 49. panta neievērošanu. Tāds pats secinājums ir piemērojams arī attiecībā uz jautājumu par to, vai Komisijas identificētajiem līgumiem ir pārrobežu interese.
- 124 Vēl ir jāpārbauda tas, cik pamatoti ir Vācijas Federatīvās Republikas un Nīderlandes Karalistes argumenti attiecībā uz pamatojumu, kas balstīts uz EKL 86. panta 2. punktu.

— Par pamatojumu, kas balstīts uz EKL 86. panta 2. punktu

- ¹²⁵ Iepriekš minētā sprieduma lietā *Ambulanz Glöckner* 55. un 60. punktā Tiesa kvalificēja neatliekamās medicīniskās palīdzības transporta pakalpojumus kā “pakalpojums ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi” EKL 86. panta 2. punkta izpratnē.
- ¹²⁶ Taču no pastāvīgās judikatūras izriet, ka dalībvalstij, kas atsaucas uz EKL 86. panta 2. punktu, ir jāpierāda, ka ir izpildīti visi šīs tiesību normas piemērošanas nosacījumi (skat. it īpaši 1997. gada 23. oktobra spriedumu lietā *C-159/94 Komisija/Francija, Recueil*, I-5815. lpp., 101. punkts).
- ¹²⁷ Šajā gadījumā Vācijas Federatīvā Republika uzsvēra nepieciešamību sanitārā transporta pakalpojumu jomā nodrošināt, ka ģeogrāfiskās teritorijas, kurās sanitārā transporta pakalpojumu sniegšana gūst peļņu, un tās ģeogrāfiskās teritorijas, kurās šajā sakarā tiek gūta daudz mazāka peļņa, ņemot vērā to apdzīvotību, viena otru savstarpēji subsidē. Tāpat tā uzsvēra tuvumā esošo dienestu un sadarbības ar citiem dienestiem, kas ir iesaistīti glābšanas uzdevumos, nozīmi, tādējādi dodot iespēju nodarbināt personālu, kas dzīvo tuvu negadījuma vietai un ir viegli pārvietojams negadījuma vai katastrofas gadījumā.
- ¹²⁸ Tomēr šādi apsvērumi, kā uzsvēra Komisija, protams, varētu pamatot kompetento līgumslēdzēju iestāžu prasību veikt īpašus pasākumus, kuru mērķis ir nodrošināt — tostarp izmantojot atbildības noteikumus, kas piemēroti konkrētajai teritorijai, vai nosakot pienākumu nodrošināt uz vietas pietiekamus cilvēku vai aprīkojuma resursus —, ka otra līgumslēdzēja puse saskaņā ar pieņemamiem ekonomiskiem nosacījumiem sniedz kvalificētus, efektīvus un visā attiecīgajā teritorijā pieejamus sanitārā transporta pakalpojumus.

- 129 Turpretim šādi apsvērumi nepaskaidro, kādā veidā pienākums nodrošināt attiecīgā līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas rezultātus traucētu īstenot šo uzdevumu ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi.
- 130 No minētā izriet, ka ar EKL 86. panta 2. punktu pamatotie argumenti ir jānoraida.
- 131 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ir jākonstatē, ka Vācijas Federatīvā Republika, npublicējot paziņojumu par publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūras rezultātiem, neizpildīja Direktīvas 92/50 10. pantā, skatot to kopā ar šīs direktīvas 16. pantu, vai kopš 2006. gada 1. februāra — Direktīvas 2004/18 22. pantā, skatot to kopā ar šīs direktīvas 35. panta 4. punktu, paredzētos pienākumus, piešķirot neatliekamās medicīniskās palīdzības transporta un kvalificēta sanitārā transporta pakalpojumu publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesības saskaņā ar piedāvājuma modeli Saksijas-Anhaltes, Ziemeļreinas-Vestfālenes, Lejas-saksijas un Saksijas federālajās zemēs.
- 132 Pārējā daļā prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 133 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Saskaņā ar šī reglamenta 69. panta 3. punktu, ja abiem lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, Tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. Šajā gadījumā, tā kā Komisijai un Vācijas Federatīvajai Republikai

spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

- ¹³⁴ Saskaņā ar iepriekš minētā reglamenta 69. panta 4. punkta pirmo daļu dalībvalsts, kas iestājusies lietā, savus tiesāšanās izdevumus sedz pati. Tādējādi Nīderlandes Karaliste savus tiesāšanās izdevumus sedz pati.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospiež:

- 1) **Vācijas Federatīvā Republika, npublicējot paziņojumu par publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūras rezultātiem, neizpildīja Padomes 1992. gada 18. jūnija Direktīvas 92/50/EEK par procedūru koordinēšanu valsts pakalpojumu līgumu piešķiršanai [pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanai] 10. pantā, skatot to kopā ar šīs direktīvas 16. pantu, vai kopš 2006. gada 1. februāra — Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 31. marta Direktīvas 2004/18/EK par to, kā koordinēt būvdarbu valsts līgumu, piegādes valsts līgumu un pakalpojumu valsts līgumu [būvdarbu, piegāžu un pakalpojumu publiskā iepirkuma līgumu] slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru, 22. pantā, skatot to kopā ar šīs direktīvas 35. panta 4. punktu, paredzētos pienākumus, piešķirot neatliekamās medicīniskās palīdzības transporta un kvalificēta sanitārā transporta pakalpojumu publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesības saskaņā ar piedāvājuma modeli Saksijas-Anhaltes, Ziemeļreinas-Vestfālenes, Lejassaksijas un Saksijas federālajās zemēs;**

- 2) **pārējā daļā prasību noraidīt;**

- 3) Eiropas Komisija, Vācijas Federatīvā Republika un Nīderlandes Karaliste
sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

[Paraksti]